

Ugron Zsolna: Úrilányok Erdélyben (szövegrészlet)

BUDAPEST

Sütött a nap hazafelé az autópályán. Anna azon gondolkodott, hogy miért is megy mégis Kolozsvárra másnap reggel. Ilona nénit szerette, legalábbis gyerekkorában, amikor még gyakrabban látta. De ez még nem ok arra, hogy 350 kilométert autózzon, és felbőszítse az amúgy sem túl kedves főnökét... A csendet Jérôme törte meg.

– Azt hiszem, már nem elég Budapest. Tegnap felhívtak Londonból, állítólag a távolkeleti galériákban kezdik keresni a képeimet. Az ügynök – aki talán vállalná a képviselőmet – azt mondja, hogy jót tenne, ha pár hónapot Kínában tudnék tölteni. Arra gondoltam, megnézhetnék Hongkongot. Olyan szép és magas lennél ott a Távol-Keleten. Anna a sebességmérőt bámulta. Kétszáz fölött ingadozott a mutató. Jérôme soha nem lassít le – mosolygott magában. – Hongkong? És mikor? Csak így? Én nem vagyok gumilabda, mint te. Nem így nőttem fel. Neked ez olyan, mint nekem... Pécsre menni, de... Tudod, mit, átgondolom. Jössz velem Kolozsvárra holnap?

– Nem, azt hiszem, nem. Be akarom fejezni a csilláros képet.

Anna szerette a napsütést és a bolondos, habkönnyű életét Jérôme-mal, aki francia könnyedséggel és német elszántsággal élvezte az életet. Francia apjától örökölte megingathatatlan optimizmusát, német anyjától világos színeit és kacagós szemét. Jérôme körül minden kicsit örült volt, színes és nagyvonalúan könnyed. Az olyan emberek magabiztosságával volt gondtalan, akik jólétben, jó társaságban nőttek fel, és akiknek a fejében meg sem fordult, hogy milyen kivételes életük van. Jérôme erőlködés és akarás nélkül élt, ezért a legtöbb dolog, amibe belefogott, sikerült neki. A ritka kudarcokat pedig bájos meglepődéssel fogadta, és valahol a lelke mélyén még örült is nekik, mert valódinak, igazinak érezte tőlük az életét. Szerette Budapestet, a romkocsmákat, a várnegyed, a

hatalmas tereket és a beömlő fényt a rakparti lakásban, és rajongott Annáért. A furcsaságaiért, ellentmondásosságáért, hangulatváltozásaiért, és azért, mert Anna ugyanúgy kezelte a megvásárolható dolgokat, mint ő. Jérôme-nak nem számítottak, mert soha nem tapasztalta meg a hiányukat. Ő a vanban nőtt fel. Annát viszont azért nem hozták lázba az anyagi javak, mert ő jól ismerte a hiányt – majdhogynem tegeződtek, de a hosszú távra tervezett kapcsolat és a fagyos viszony miatt végül mégsem. Anna nem sokra tartotta a hiányt. Neki soha nem volt van, úgyhogy nem is számított, ahogy Jérôme-nak sem volt nincs. Ezért hát a van-volt-lesz és tagadásaik mindkettőjüknek távoliak voltak. Alig látszottak. Annába beleégett, hogy akármennyi van, egyik pillanatról a másikra elvehetik, hát élvezni kell, amíg van, és élni nélküle, ha nincs. Csak úgy mellékesen azt is tudta, hogy neki lesz. Mert együtt járt a sikerrel. És ő elszánt volt, és az egész világnak bizonyítani akart. A portásnak, a tanító néninek, a szerkesztőnek, Jérôme-nak. De leginkább magának, a csak azért is könnyű életet. Tudta, hogy milyen életet akar, és hajlandó volt keményen dolgozni érte. És Jérôme tálcán kínálta az extrákat, kitartóan és nagyvonalúan, pedig Annával nem volt mindig kacagás az élet. Nyitott volt és közvetlen, de a felszín alatt nem sokkal ott volt egy átléphetetlen határ. Rengeteg ismerőse volt, de barátja mindig csak egy-kettő, és ők is csak ideig-óráig. Nem bírta elviselni a közelséget huzamosabb ideig. Néha azt gondolta, Jérôme életében ő az ellenpont, a nehézség, a bonyodalom, amire a fiúnak szüksége van, hogy úgy érezze, hétköznapi az ő valósága is. Neki Jérôme a kárpótlás volt, ami késett pár generációt.

Egy reggelin találkoztak, kávéházban. Sokan voltak, nagy társaság, hangosak és jókedvűek a tavasztól, amikor Jérôme, az ő mókás franciás angoljával megkérte Annát, hogy kísérje el egy ügyvédhez másnap, és tolmácsoljon. Egy házibulin leszakadt az erkély, a

kinn cigarettázó Jérôme-mal. Pontosan rá az alatta parkoló autóra. Szerencsére csak az erkély landolt, Jérôme-ot karjánál fogva még elkapták és berángatták az ajtón. Az autótulajdonos és a lakás bérlője pedig pereskedtek, Jérôme-mal a történet közepén.

Lehengerlő nyitás volt, Anna elvállalta, fordított, cserébe Jérôme az ő életén. És nem sokkal ezután már leginkább csak együtt cigarettáztak a házibulikon, és a közösködést később egyre inkább kiterjesztették, olyannyira, hogy pár hónap múlva mindketten költöztek, amikor Anna rátalált a nagy ablakos, hideg fényű rakparti műteremlakásra. Sokat dolgoztak, sokat utaztak, és sokat nevettek. Jérôme-ot lenyűgözte Anna megfejthetlensége, de meg is ijesztette. A lányt a fiú könnyedsége varázsolta el, és a kellemes felszínt később sem volt kedve ütvefűróval megbontani, hogy kiderítse, milyen a mélység, s hogy van-e egyáltalán.